

Arrest

nr. 203 942 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Joe Englishstraat 63/34
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 8 mei 2018 (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die *loco* advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2018 wordt de verzoekende partij een beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) betekend, die dezelfde dag getroffen werd. Deze beslissing werd geschorst bij arrestnr. 203 941 van 17 mei 2018.

Op 8 mei 2018 wordt de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend, die dezelfde dag getroffen werd. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

naam : A.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes / acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Op datum van 25/02/2008 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 07/02/2013, deze F-kaart werd gesupprimeerd op datum van 07/09/2010. Op datum van 16/03/2017 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 23/02/2016, deze werd gesupprimeerd op datum van 19/08/2013. Op datum van 16/07/2015 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 02/07/2020, deze werd gesupprimeerd op datum van 24/03/2016. Betrokkene heeft zijn verblijfsrecht verloren en werd afgevoerd van ambtswege op datum van 18/03/2016.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging – door twee of meer personen – dader of mededader – bij nacht, feiten waarvoor hij op 25/05/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07/02/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/02/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – belaging – bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, feiten waarvoor hij op 28/03/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De feiten (inbreuken op de wetgeving van drugs) zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en de eigen gezondheid en bovendien aanleiding geven tot het ontstaan van randcriminaliteit.

Zijn gedrag(diefstal met geweld of bedreiging – door twee of meer personen – dader of mededader – bij nacht) is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 12/01/2018 dat zijn moeder, broer en twee zussen woonachtig zijn in België.

Bovendien het feit dat de moeder, broer en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene

inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaart ook een minderjarige zoon te hebben die woonachtig is bij zijn moeder in België. Betrokkene levert zelf geen bewijzen om deze verklaring te staven. Aangezien betrokkene ons geen naam doorgeeft van zijn minderjarige zoon nog van de moeder kunnen wij niet nagaan of deze al dan niet erkend werd door betrokkene. Ook in het administratief dossier van betrokkene zijn er geen elementen te vinden over zijn zelfverklaarde zoon.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Betrokkene verklaart tevens in zijn vragenlijst hoorplicht een langdurige relatie te hebben met iemand in België. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met zijn partner kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

(...)

Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat, werd bevolen door arrestnr. 203 941 van 17 mei 2018. Het inreisverbod kan enkel van kracht worden als verzoeker het land verlaat, hypothese die gelet op de schorsing van de verwijderingsmaatregel, voorlopig afgewend is. In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De Raad wijst er nog op dat er alleszins een onderscheid moet worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang de vordering een verwijderingsmaatregel dan wel een inreisverbod viseert.

Zo wordt door verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor het inreisverbod. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt in geval van een verwijdering van het grondgebied, zijn onmiddellijke terugkeer absoluut

noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken.

De vordering moet dan ook worden verworpen, nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. EKKA